

Szent Jobb Lator

Kedves Olvasóink!

Mind vágyunk a nagylelkűség megtapasztalására, s közben mi magunk is szeretnénk önzetlenné válni. Ám gyakran egyik sem valósul meg maradéktalanul. Nehéz átlépni a sérelmeken, de ha mind békére vágyunk miért jó mégis őrizgetni a mások ütötte sebeket, vagy saját bűneinket? Akárhonnan közelítünk, ahhoz hogy elérjük a megbocsátást, át kell lép-nünk saját árnyékunkon, meg kell haladni önmagunkat. Szívünk irgalmassága nem jön csak úgy, magától, sokkal inkább kegyelmi ajándék, amit nem mi küzdünk ki, mégis kéri az Úr hozzá nyitottságunkat, bátorságunkat, bizalmunkat. Ha el tudjuk engedni azt, amihez ragaszkodunk, Isten üres kezeinkbe teszi irgalma ajándékát. A költő, Pilinszky János mondta, hogy bizonyos felfogás szerint az élet megoldható problémákból áll, ám ez szerinte hazugság. Életünkben sokkal inkább irgalomra váró tragédiák sorakoznak. S valóban, elég megnézni a híreket, hogy megoldást nem látva irgalomért kiáltunk, és saját életünkben is bizonyosan találunk olyan epizódot, amire nem jön megnyugtató válasz. Amire az irgalom a felelet: ha elfogadjuk érte a megbocsátást, vagy mi magunk bocsátunk meg.

Háborgó, viharos tenger. A vizet felkorbácsolja a szél, a hullámok kicsapnak a partra, a víz dobálózik a hajókkal, tajtékzik, zavaros, örvénylő, pusztító. Majd ahogy érkezett a vihar, úgy el is ül. Nem jó örökké hánykolódni a hullámok sodrásában, haragudni, őrizni a sebeket. Szükségünk van az irgalom, a megbocsátás szélcsendjére, aminek van akkora ereje, mint a viharként tomboló igazságérzetünknek vagy az önvádnak. Mind vágyunk egy szélcsendes öbölbe, ahol nincs szükség mérőszalagjainkra, amikkel a másik ellenünk elkövetett bűneit mérlesezgetjük hosszasan, nyitva tartva gyógyulni váró sebeinket, vagy éppen a magunk vétkeit mértük le ezredszerre is és vádoltuk magunkat miattuk. Miután Jézus a házasságtörő asszonyt megkövezni akaróknak azt mondja: *az vesse rá kövületek az első követ, aki bűn nélkül van*, irkálni kezd a porba. A Passió c. film olyan szépen mutatja ezt a jelenetet. Az addig büntetésért kiáltók magukba néznek, földre dobják köveiket és odébbállnak. Hozzájuk hasonlóan mi is letehetjük kezünkől hosszú ideje szorongatott köveinket, amikkel saját magunk és mások felett készültünk ítéletet hozni. Nincs már rájuk szükségünk, má-

Áprilisi imaszándékunk

Segíts örömmel hordozni a keresztünket, Urunk!

A helytartó katonái bevitték Jézust a helytartóságra, s odagyűjtötték köré az egész helyőrséget. Megfosztották ruhájától, bíborszínű kötőtűt adtak rá. Tövisből koszorút fontak, fejére tették, jobb kezébe pedig nádszálat adtak. Aztán térdet hajtottak előtte, és így gúnyolták:

„Üdvözlégy, zsidók királya!” Közben leköpdösték, fogták a nádat, s verték a fejét. Miután így csúfot üztek belőle, levették róla a palástot, s ráadták saját ruháját. Aztán elvezették, hogy keresztre feszítsék. (Mt 27,27-31)

Hetvenszer hétszer

sokat és magunkat sem kell már összezúznunk velük, ha meghalljuk az irgalom választát tragédiáinkra. Az Úr türelmes, nem sietet, nem csavarja ki kezünkől haragunk, sérelmünk, önvádunk köveit. Vár ránk, míg magunk tesszük le ezeket, és megengedjük neki, hogy szeressen minket. A megoldást talán hiába várjuk, az irgalmat sohasem.

„A kegyelem lényege nem a kényszer, úgy fakad, mint csöndes eső a mennyből a lenti földre, s kétszeresen áldott: Megáldja azt, ki adja, s azt, ki kapja. A nagyokban is ez a legnagyobb. Koronánál szebb dísz a királynak, mert jogara földi erő jele. A félelem és felség tartozéka, de kegyelme erősebb a jogarnál. A királyok szívében tartja trónját, s az Istennek magának tartozéka, s a hatalom akkor legistenibb, ha fékje kegyelem.” (Shakespeare)

Seidel Nóra

„Ebben az életben nem tehetünk nagy dolgokat. Csak kis dolgokat tehetünk, nagy szeretettel.”
(Kalkuttai Szent Teréz)

A "Nézd meg az anyját, vedd el a lányát!" (- menj hozzá a fiához!) féle jól ismert közmondás felszólítását és jótanácsát nem követtem, amikor férjemnek még csak menyasszonya voltam. Illetve *néztem*, aztán rendre *elnéztem* mindent. És ezt kiegészítendően ők is: anyósom és apósom is *néztek* engem, de végtére is hogy beleszólásuk nem lehetett a dologba, vagy elnézték nekem, ami nem volt kedves szemükben, vagy végső kétségbeesésükben nagy intenzitással szóvá tették. Akkor, a kezdet kezdetén még azt sem tudtam regisztrálni magamban, hogy *ők kétségbeesettek* (és nem az ellenségeim) az élethelyzetemből adódó újdonságokon kapkodva a fejem, nem hogy megértsem, *miért* kétségbeesettek. Ahogy ők sem engedték meg maguknak azt a békés, ellazító gondolatot, hogy - számukra - furcsa világnézetem és viselkedésem ellenére talán mégsem vagyok egyenlő a piros zászlós ellenséggel. Ezeket a néma, "zárt lapokkal" működő ellenjátszmákat addig nem vettük komolyan apósom, anyósom és én, míg egy-két év jegyesség után tényleg az anyósomma és apósomma váltak, én pedig a menyükké. Mert onnantól kezdve "a pohár sokkal hamarabb betelt" fájó érzelmeinkkel, mint előtte, aminek ők egyre alattomosabb, én pedig egyre nyíltabb és agresszívabb hangot adtam. Ez a szintén néhány év az a fázis volt az anyós-após-meny kapcsolatunk felfutásában, amikor kölcsönösen kénytelenek voltunk megállapítani, hogy kényelmetlenül és zavarba ejtően eltérőek vagyunk egymástól. Ebben a szakaszban arra fordítottam a legtöbb energiám, hogy az ellenszenvemnek hogyan adjak minél változato-

sabban és jól artikuláltabban hangot. A húrfeszítés végső akkordjaként azzal a gondolattal barátkoztam: Csongrád helyett Győr-Moson-Sopron megye is meg fog felelni nekünk lakóhelyül... Ők ezzel párhuzamosan szintén olyan megoldási terveket szőttek, hogy ne találkozzunk, ne tartsunk kapcsolatot. Ez volt az agyonsebzett viszonyunk halálvölgye.

És akkor jelentkezett az a kegyelem, ami addig emberi türelemnek késlekedni látszott. Ügyet se vetettünk a korábbi sérelmekre (ahogy addig sem), a kapcsolat maradt, ahogy volt, nem változtattunk semmin. Azonban egy ihletett és meghatározhatatlan pillanattól kezdve, kölcsönös módon elkezdtek nem csak *érezkelni*, hanem *tanulni, tapasztalni* a másikat, minden érzelmi vihartól lecsupaszítottan és minden isteni öreg bölcsességgel felövezve. A legutóbbi néhány évünk annak fényében telt, hogy az első fázis "megismerjük-egymást" és a második szakasz "felismerjük-fájdalmasan-eltérőek-vagyunk" építőkövére ösztönös döntéssel és szerkezet-biztosan épül az "értetni-akarlak" és ennek következményeként a "meg-tudok-bocsátani" köve. Most következik majd az a néhány év, amely során talán férjem szerepe is rendeződik a rosszul rögzült háromszögben.

A közmondás értelme ezek fényében számomra nem az, hogy "ha *megnéztem*, inkább ne menjek hozzá", hanem hogy a meg-bocsátás "hetvenszer hétszer" bibliai parancsműveletét számolgassam kitartóan.

Rejtvénysarok

Szókereső rejtvényünkben az alábbi, nagybőjthöz és húsvéthoz kapcsolódó szavakat rejtettük el:

KERESZT, HOZSANNA, ÉNEK, LEPEL, ÁLDÁS, BÁRÁNY, TÖVIS, HAJNAL, ÜNNEP, ÉLET, ALÁZAT, ÖRÖM

A megfejtés a maradék betűkből olvasható ki fentről lefelé és balról jobbra olvasva!

Egy mondat, amit Krisztus üzen mindannyiunk számára, életünk minden napján, de különösen most, mikor halálára emlékezünk, és életét ünnepeljük.

H	É	N	E	K	N	P	L	S
E	O	É	F	É	L	E	Y	Á
H	J	Z	L	É	P	N	N	D
T	A	N	S	E	V	N	Á	L
A	Ö	J	L	A	T	Ü	R	Á
Z	Ö	V	N	E	N	L	Á	E
Á	R	D	I	A	V	N	B	A
L	Ö	G	Y	S	L	O	A	K
A	M	K	E	R	E	S	Z	T

Mintha elértem volna a boldogságot

Számomra a keresztség mankó, amelybe kapaszkodva tudom élni mindennapjaimat, vagyis Jézusnak tudom adni az életem. Ennek része a napi munka, küzdelem, kudarcok és botlások sora, fájdalmak, veszteségek, betegségek, mint ahogy az öröm, a siker, az egészség, nevetés és boldogság is. Keresztényként nem akkor vagyok boldog, ha ellenállás és fáradozás nélkül, semmittevés közepette nevetgélve élhetek, hanem akkor, amikor Jézusnak adom át az életem, és vállalom a napi élet küzdelmeit.

Hogyan tudom Jézusnak átadni az életem? Elsőre talán furcsának fog tűnni, ám mégis egyszerű: másokért is élek, szolgálom embertársaimat, segítek nekik abban, amiben csak tudok, képességeim és lehetőségeim szerint, ha megbántanak, akkor nem bántok vissza. Tudom, sokaknak ez a legnehezebb, és igen, ez nekem is sokszor problémát okoz. Ám minden alkalommal, amikor visszavágtam, rövid időn belül jött a fájdalom lelkemben, mert nem megnyugodtam a visszavágástól, ha-

nem még én lettem dühödtebb, elkeseredettebb. Akkor pedig miért is tettem? Miért nem tudtam nyugton maradni, és elengedni a megbántást? Hogy ez gyávaság lenne? NEM! EZ AZ ERŐ! Nem visszavágni sokkal több erőt kíván, mint azonnal megtorolni a bántást. Ebben tud keresztény hitem, a mankóm, segíteni, ebben erős támaszom Jézus!

Mikor eshetek el ebben a hitben? Amikor például fontosabb az alkohol, cigaretta, kártya, kábítószer, mint a hit, akkor tudom, éppen győzött a gonosz. Ezek rövid időre tényleg tudnak egy olyan érzést adni, mintha elértem volna a boldogságot. Ám nagyon rövid időn belül jön a kijózanodás, megint eltelt úgy az idő, hogy csak a boldogság látszatát hajszoltam, és nem lett valóban boldog továbbra se az életem. Önző módon telt el a nap, nem tettem semmi gyümölcsözőt. Igen, ismét győzött a rossz, mert eltérített arról az útról, amely valódi, tartós és biztonságos örömet és boldogságot ad.

Hogyan tudom akkor a keresz-

ténységemet jól élni? Nagyon jó példák erre a szentjeink. Szentek azok, akik teljes mértékben átadták életüket Jézusnak. Közben Jézusé lettek, aközben az embereket segítették különböző módokon. Oldalakat lehetne teleírni a fontosabb szentekkel, akik életét megnézve rájöttem, én is lehetek szent. (Sőt minden ember, köztük TE is lehetsz szent!) Csak a legkedvesebb szentjeim közül néhány: Szent II. János Pál pápa, Vianney Szent János, Boldog Salkaházi Sára, Szent István király, és a másik talán legismertebb: Kalkuttai Szent Teréz, szűz. Ám itt van egy kevésbé ismert, ám általam nagyon tisztelt még „csak” boldog: Chiara Luce Badano, egy 18 éves korában, rákban meghalt kislány, aki még a halálos ágyán is másokat segített, fájdalmai ellenére mások hitét erősítette Jézusban, és Jézus menyasszonyaként boldogan halt meg.

Ők a nagyon jó példák arra, csak akkor vagyunk valóban keresztények, akkor szeretjük

igazán Jézust, ha embertársainkat szeretjük, őket szolgáljuk. Amit eggyel tesztet a legkisebbek közül, velem tesztet. Amit eggyel nem tesztet a legkisebbek közül, velem nem tesztet – mondta Jézus.

Egy dologban minden keresztyén azonos: hiszik-tudják, hogy Jézus az élő Isten Fia. Tehát én is, te is Jézus testvérei vagyunk, hiszen Isten saját hasonlatosságára teremtette az embert, engem és téged is. Milyen csodálatos is keresztyennek lenni! Isten fiai vagyunk, Jézus testvérei! Ennél nincs több! Áldott vagyok és áldott vagy!

káté

Májusi imaszándékunk

Áldd meg, Istenünk a szenvedőket!

Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket. Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, s megtaláljátok lelketek nyugalalmát. Az én igám édes, és az én terhem könnyű. (Mt 11,28-30)

Vannak, akik hasonlítanak az olyan autóvezetőhöz, aki az erős, gyors autón maximum a harmadik sebességgel halad, és soha nem használja a negyedik, ötödik fokozatot. Biztosra veszem, hogy komoly keserűséget jelenthet a túlvilágon majd felismerni, hogy Isten általam egy hegyet akart elmozdítani, és én a kicsinyhitűségem, a gyengeségem, a lustaságom miatt egy buckát lapátoltam gattam.

Sok ember, mint egy-egy erős mozdony száguld a síneken egymaga, pedig sok-sok vagonot tudna húzni könnyedén. Léte, munkája, száguldása értelmet nyerne,

ha vagonokat vállalna, húzna, erejéhez mérten leterhelve robogna a cél felé!

A legtöbb embert nem az a veszély fenyegeti, hogy túlterheli önmagát, inkább a takaréklángra állított emberek sokaságát látom a világban, vagy olyan embereket, akik folyamatosan „pörögnek, száguldanak” ugyan, de nincsenek vagonok mögöttük, vagy a cél, amely felé robognak, értelmetlen, mulandó, megkérdőjelezhető, szánalomra méltó... Mindig kicsiben kell kezdeni.

Isten a világnak kis morzsáját rakja a kezünkbe, azt kell nagy szeretettel formálnunk, „újrateremtünk”. Majd Isten buzgóságunkat látva, alázatos erőfeszítéseinket értékelve, mind nagyobb feladatokat helyez elénk. „Jól van, derék és hű szolg! A kicsiben hű voltál, sokat bízok rád.” (Mt 25,21) Szívesebben halok meg Isten országának építése közben, munkától elfáradtan, mint a tunyaság-

ban elrozsdásodva. Istenben bízó és Isten akaratát kutató lélekkel nézzük meg, nincs-e még egy negyedik, ötödik sebesség, és próbáljuk a kapcsolókat úgy használni, hogy biztonságos legyen, de dinamikus is.

Sokszor megtapasztaljuk, hogy gyengeségünkben segítségünkre siet az Isten. Az embernek tudatában kell lennie annak, hogy hol vannak az ő határai. Tudatában kell lennie annak is, hogy ezeket a határokat az Isten erejével, bölcsességével ki tudja tágítani.

Azt mondják, ha a Gonosz lélek nem tud valakit rosszra csábítani, a jó eltűzésére veszi rá. Hajszolja, és a kifáradt, kizsigerelt ember könnyen hoz rossz döntéseket. Imádságos lélekkel nap mint nap fel kell tennünk a kérdést magunknak: Mi a mi dolgunk, mi a mi feladatunk? Mi az a gyümölcs, amit nekünk kell megteremnünk?

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály

1327 Budapest, Pf. 30.
Újpest/3. posta

mecsesbp@gmail.com
mecses.vaciegyszazmegye.hu

(Forrás: Böjte Csaba OFM: Mindennapi hitvallás, Szent Ferenc Alapítvány, Déva, 2013.
- Közzétéve a Szerző engedélyével, melyet ezúton is hálásan köszönünk!)